

TOMÁŠ PECINA

SLEZSKÁ 56 • 120 00 PRAHA 2 • ČESKÁ REPUBLIKA
TEL. 724029083, 222211784 • FAX 222211785
E-MAIL tomas@pecina.cz • DS whehjsc

Policejní presidium České republiky

Strojnická 935/27
170 89 Praha 7

Sp. zn.: **PPR-7830-2/ČJ-2011-99KI**

Žadatel:

Tomáš Pecina
nar. 21. 4. 1966
Slezská 56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Odvolání

proti rozhodnutí Policejního presidia České republiky ze dne 20. 4. 2011, č. j. PPR-7830-2/ČJ-2011-99KI,
podané ve smyslu ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném
přístupu k informacím (dále jen „**InfZ**“)

Elektronicky

I.

1. Žádostí ze dne 11. 4. 2010, jež byla povinnému subjektu doručena o den později, žadatel požádal o zaslání textu všech interních předpisů vydaných k aplikaci ustanovení § 65 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky (dále jen „**PolZ**“), zejména těch vážících se k otázce, jak mají příslušníci Policie ČR využívat své diskreční pravomoci založené ustanovením § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 tohoto zákona a na základě čeho mají při tomto rozhodování postupovat.

2. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2011, č. j. PPR-7830-2/ČJ-2011-99KI (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), povinný subjekt žádost částečně odmítl a s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ žadateli neposkytl 1. závazný pokyn policejního presidenta č. 100/2001, ke kriminalistickotechnické činnosti Policie České republiky ; 2. závazný pokyn policejního presidenta č. 30/2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000, C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek ; a 3. rozhodnutí policejního presidenta č. 67/2009 o identifikačních úkonech a provozování zkušebního provozu informačního systému FODAGEN , ve všech případech včetně příloh těchto předpisů; závazný pokyn policejního presidenta č. 215/2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů) , včetně příloh, žadateli poskytnut byl.

3. Protože napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem, žadateli nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

odvolání

ve smyslu ustanovení § 16 InfZ a navrhnout, aby nadřízený orgán napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k novému projednání a rozhodnutí.

II.

4. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

5. Protože se v daném případě jedná o diskreční pravomoc povinného subjektu, o tzv. správní uvážení (*cf.* „může omezit“), je třeba při aplikaci tohoto ustanovení v každém jednotlivém případě zkoumat, zda omezení přístupu k informacím může obstát ve světle toho, že právo na informace je právem základním (čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), zejména zda omezení není projevem svévole povinného subjektu a zda na tom, aby požadované informace byly žadateli odepřeny, existuje aprobatelný a legitimní zájem.

6. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ bylo již v několika případech předmětem soudního výkladu, přičemž relevantní je zde, *inter alia*, rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 20/2007-64¹. V něm NSS *a margo* interních pokynů a vnitřních instrukcí povinných subjektů judikoval:

Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty

1 na http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2007/0020_4As_0700064A_prevedeno.pdf

řízení). Při naplnění uvedených skutečností by bylo lze za takové akty považovat i akty metodického vedení, požadované stěžovatelem.

Týkají-li se však zmiňované „interní pokyny“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají.

7. Jestliže je ustanovením § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 PolZ založena diskreční pravomoc Policie České republiky týkající se zpracování osobních údajů fyzických osob, přičemž, jak vyložil Evropský soud pro lidská práva v nálezu Velkého senátu ve věci *S. et Marper v. Spojené království* ze dne 4. 12. 2008, č. 30562/04 a 30566/04², §§ 66–86, tento druh zpracování osobních údajů představuje značně intenzivní zásah do soukromí dotčených osob ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nelze interní předpisy upravující aplikaci správního uvážení v těchto situacích pokládat za předpisy bez vnější působnosti, které by bylo možno žadatelům podle InfZ odepřít; naopak se jedná o pokyny s bezprostředním a relevantním dopadem do právní sfery fyzických osob, a tedy s rozhodujícím působením navenek. Jako takové je nelze, jak NSS vyložil v citovaném rozsudku, žadatelům o informace odpírat s odkazem na exempci danou ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) InfZ.

III.

8. Jako spekulativní a v realitě nezakotvené je třeba odmítnout úvahy povinného subjektu, že poskytnutí požadovaných předpisů by mohlo způsobit maření nebo narušování method a zásad činnosti policie zejména při práci na místě činu, při předcházení trestné činnosti a identifikaci pachatelů trestných činů.

9. Žadatel podotýká, že otázky vztahující se k naplňování a správě Národní database DNA, vzhledem k povaze osobních údajů, včetně citlivých, jež jsou v ní evidovány, jsou oprávněným předmětem preeminentního veřejného zájmu, přičemž riziko, že budou-li s těmito aspekty obeznámeni pachatelé trestné činnosti, umožní jim to vyhnout se dopadení, je pouhou spekulací, ne-li přímo konfabulací.

10. Vzhledem k tomu, nakolik prevalentní je v České republice korupční jednání, skutečné a podstatné riziko existuje naopak ohledně možnosti, že údaje z Národní database DNA budou *per nefas* poskytnuty těm, kteří je k trestné činnosti využijí, a požadavek, aby policie s předmětnými osobními údaji nakládala transparentním způsobem, je popsány okolnostmi plně odůvodněn.

IV.

11. Nad rámec uvedeného je třeba poznamenat, že povinným subjektem uváděný seznam interních předpisů se nadto jeví být značně neúplným, neboť v něm chybí, *per exemplum*, methodické doporučení k úkonům trestního řízení podle ustanovení § 114 a § 158 odst. 3 trestního řádu, identifikačním úkonům k prokázání totožnosti a služebním úkonům k získání osobních údajů umožňujících budoucí identifikaci podle příslušných ustanovení zákona o Policii České republiky; methodické stanovisko odboru bezpečnostní politiky MV k využívání oprávnění týkajícího se provádění identifikačních úkonů, které vyplývají ze zákona č. 321/2006 Sb.; závazný pokyn policejního presidenta č. 88/2002, k naplňování, provozování a využívání Národní database DNA; rozkaz policejního presidenta č. 52/2004, kterým se omezuje přijímání

2 na <http://echr.coe.int>

dožádání o genetických zkoumání znaleckými pracovišti Policie České republiky; a závazný pokyn policejního presidenta č. 130/2001, kterým se upravuje postup Policie České republiky při plnění úkolů v trestním řízení .

12. Bylo by proto na místě, aby nadřízený orgán povinný subjekt na tuto diskrepanci upozornil a uložil mu v dalším řízení zohlednit skutečně všechny interní předpisy, které mohou být při rozhodování podle § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 PolZ relevantní.

V.

13. Z těchto důvodů žadatel navrhuje, aby nadřízený orgán napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k novému projednání a rozhodnutí.

V Praze dne 25. dubna 2011

Tomáš Pecina